

Malá sněhová vločka

Nikola Žerebov

Děti, pozorně teď poslouchejte. Budu vám totiž vyprávět příběh, možná se stal, nebo také ne. Důležité je, zda tomu věříte. Je to příběh odehrávající se v zimě a jeho hrdinkou je Malá sněhová vločka. Tak napněte pozorně uši a zaposlouchejte se do tohoto zimního příběhu.

Hodně vysoko nad zemí, kam náš lidský zrak nedohlédne, vzduchem se proháněl svižně větrík. A jak si tak bezstarostně světem poletoval, dostal se až vysoko k mrakům.

"Jééé, to jsem tedy vysoko," úžasem vydechl, když se podíval směrem dolů.

"To máš pravdu, je to skutečně moc vysoko," ozvalo se za ním, ale nikoho neviděl.

A přeci jen tam byla v obláčku schovaná. Tak se tedy setkal s vodní párou. Větrík se s ní brzy skamarádil. Společně v nebi skotačili, ani si nevšimli, jak moc se ten den brzy ochladilo. Vodní pára se celá otrásla zimou.

"To je zima," řekla a najednou cítila, jak se rychle přeměňuje.

A pak se stalo něco nečekaného, něco krásného až dokonce neuvěřitelného. Větrík se udiveně zahleděl a přemýšlel, co se to s jeho novou společnicí stalo. Změnila se doslova k nepoznání. Byla tak krásná, elegantní a přitom velmi drobná. Větrík byl celý ohromený tou krásou. Díval se na ni až ztratil na krátkou chvíli řeč. Nemohl stále uvěřit tomu, jak se mohla vodní pára proměnit v malou bílou hvězdičku, sněhovou vločku. Měla na sobě bílou dlouhou košilku a celá se trpytila jako ranní rosa.

"Podívej, vždyť celá zářím jako diamant," řekla pyšně Malá sněhová vločka.

Větrík se na ni usmál a přikývl. Byl z její krásy doslova ohromen.

"Moc ti to sluší, mám z tebe ohromnou radost," řekl po chvíli větrík.

"Chci být takto krásná už navždy," prohlásila hrdě Malá sněhová vločka.

Vločka byla také ohromená ze své nabyté krásy, ale i přesto si vesele nadále poletovala vzduchem. Naše vločka se ráda toulala po nebi. Hrála si ráda s obláčky a dívala se dolů na zem, co se tam děje. Říkala si, jaký tam je asi život. Pozorovala, jak ze stromů z jejich mohutných korun opadá poslední listí a jak lidé sklízí letošní úrodu. Ale nijak zvlášť ji to tam dolů netáhlo, byla v nebi spokojená. Věděla však, že brzo nastane její čas a ona bude připravena snést se k zemi jako všechny ostatní vločky. Nechtěla však na to myslet, byla z toho velmi smutná.

Všechny vločky se odnepaměti těší na to, až poletí k zemi a budou ji moci svým drobným tělíčkem zasněžit. Je to pro ně veliká zábava. Jenže naše malá vločka se moc netěšila. Věděla totiž, že na konci zimy roztaje a stane se z ní kapka vody a ona chtěla být napořád tou krásnou zimní vločkou.

A tak na začátku prosince nastala konečně zima. Vločky létaly napříč celou oblohou a hlavou jim běželo, kam asi dopadnou. U ní také nadešel

dlouho tak očekávaný den, aby v přírodě nastala rovnováha. Byl to ten osudný den, na který se vůbec malá vločka netěšila. Polekala se toho. Vysoko v nebi měla totiž vše a na zemi vůbec neví, jaké to tam je. Náhle zafoukal silný vítr, mrak se roztrhl a k zemi se začaly sypat bělounké vločky, mezi nimi byla i ona. A tak nadešel její čas a ona se velmi pomaličku snášela dolů. Viděla, že se blíží k zemi. Co si tam samotinká počne? Je úplně sama a tak křehoučká. Ale tu najednou zjistila, že vůbec není sama! Vzduchem poletovaly spousty jiných vloček, jako byla ona, některé byly dokonce její kamarádky.

Naše Malá sněhová vločka se přestala nakonec bát a už se jen těšila a představovala si, jaké to asi bude, až dopadne na zem. Lehounce si při tom tančila dál vzduchem. Děti venku budou určitě výskat radostí a postaví z ní třeba sněhuláka, nebo budou po sobě házet sněhové koule, pomyslela si.

Přesně na Štědrý den, tiše dopadla i naše Malá sněhová vločka na své konečné místo. Ležela na větvičce stromku a dívala se do nebe, odkud právě přilétla. Její počáteční radost se opět vytratila. Moc si však z hloubi duše přála vrátit se zpátky do nebe. Zachvátil ji opět strach. Celá se třásla strachy a přemýšlela, co se stane, až noc vystřídá den a vysvitne slunce. Nestalo se nic, protože široko daleko byla zima a mráz. Ona si v poklidu odpočívala nehnutě na větvičce stromu a tak to s ní bylo až do jara.

Když vysvitl první jarní sluneční parsek, který oznamoval příchod jitra, tak ji ze spánku probudil. Sluníčko začalo hrát více, než předchozí dny a jeho síla se stále zvětšovala.

„Co se to tu děje? Je mi strašné horko, celá se potím,“ řekla si sněhová vločka.

Malá sněhová vločka zavřela velmi pomalu oči a čekala na naplnění svého osudu. Věděla, že se z ní, stane kapka vody. A tak se také učinilo, vločka se nakonec proměnila v kapku vody, ale ta kapka vody zase ve vodní páru, která vystoupala vysoko zpět do obláček. A to je celý koloběh vody. Za rok se zase naše Malá sněhová vločka vrátí, ale bude vypadat trochu jinak, bude mít nový třpytivý kabátek. Ale její vzpomínky jí zůstanou a ona bude zase tou krásnou veselou vločkou.

Děti, vzpomeňte si na tento příběh, až opět uvidíte z nebe padat bílé sněhové vločky. Připomeňte si tu dlouhou cestu, kterou vločka uletěla, než se k nám dostala na zem.